

jená s výčepem. „Efektivitou a konsolidací pro lepší hospodářský výsledek,“ problesklo Karlovi v hlavě tónem budovatelských sloganů z dob normalizace. Jakmile vešli do restaurace, upřely se na ně zraky asi pěti stálých hostů a vyzáblého hospodského v bílém plášti, kterému pod nosem rostl pěstěný knír sňatkového podvodníka z třicátých let minulého století.

„Co to bude, pánové?“ uvítal je hospodský otázkou.

„Dobrý den, měli bychom tu mít rezervaci na jednu noc. Dvoulůžkový pokoj,“ chopil se výzvy Karel.

Výčepní vzal černou umaštěnou knihu a začal v ní listovat. „Na jméno...?“

„Karel Erben.“

„Jo, tak to bude pokoj 23, druhé patro. Tady je klíč, běžte se ubytovat a nechte mi tu občanky. Zapišu si vaše údaje, a pak se pro ně vraťte. Budete večerět?“

Oba novináři pokývali hlavou na souhlas. Karel vzal klíč z nerezového stolu výčepu, společně s bratrem na stejné místo položili občanské průkazy a vyrazili do útrob hotelu.

Ošlapaný rudý koberec s kdysi dlouhým vlasem, mosazné prvky na zábradlí a lustrech a mramorové obložení stěn ukazovaly na skutečnost, že hotel kdysi sloužil smetánce a na svou eleganci jen nerad zapomíná. Jenže matné žárovky už světlo neodrážely o křišťálová cingrlátka, kov se neleskl a koberec s flekatou vyrážkou měl svou hvězdnou éru za sebou a teď už jen dožíval v hotelu, v němž byla cítit vlhkost a plíseň.

Jaromíra a Karla zaujaly černobílé grafiky pověšené na stěnách, které porůznu zobrazovaly jakési výjevy nějakého děsivého příběhu. Jak stoupa-

